

NICKY PELLEGRINO

Bella
ROMAN
Italia

Een ode aan de
liefde, familie en de
Italiaanse keuken

Nicky Pellegrino

Bella Italia

De Fontein

Pepe's recept voor Melanzane alla Parmigiana

Dit is ontzettend eenvoudig; eigenlijk heb je niet eens een recept nodig. Toen mijn dochters nog klein waren, hielpen ze me al om dit gerecht te maken. Je hoeft alleen de napolitanasaus maar te maken. Hoe bedoel je: ik weet niet hoe dat moet! *Cose da pazzi!* Oké, dan vertel ik het je wel.

Dit heb je nodig:

2 aubergines

zout

1 ui

olijfolie

1 potje tomatenpassata

vers basilicum

peper

2 eieren

bloem

plantaardige olie

veel geraspte Parmezaanse kaas

een beetje geraspte mozzarella

Dit is de beste manier om de saus te maken, want zo doe ik het altijd. Verwarm de oven voor op 150 °C. Dan snijd je de aubergines in niet te dikke en niet te dunne plakjes. Bestrooi ze met zout en leg ze daarna een uur in een vergiet om uit te lekken.

Spoel dan met koud water het zout eraf en dep ze droog met een schone doek.

Nu ga je de napolitanasaus maken. Hak een ui fijn en fruit hem in de olijfolie. Voeg de tomatenpassata, het basilicum en een beetje zout en peper

toe. Laat de saus twintig minuten pruttelen. Dan hangt er een heerlijke geur in je keuken. Ja toch?

Klop nu twee eieren los met een beetje zout en peper. Haal de beide zijden van de plakjes aubergine eerst door de bloem en daarna door het losgeklopte ei, en frituur ze vervolgens in de plantaardige olie tot ze goudbruin zijn. O, en wees niet zo zuinig met de olie. *Mannagia chi te muort*, jullie maken altijd zoveel drukte over de olie. Doe een flinke scheut in de pan en niet een paar druppeltjes.

Leg de gefrituurde plakjes aubergine in een ondiepe ovenschaal – maximaal vier lagen op elkaar – en bedek elke laag met een beetje napolitanasaus en veel geraspte parmigiano. Bestrooi de bovenste laag met mozzarella en bak de aubergine 20 minuten in de voorverwarmde oven.

(Ja, ja, ik weet het, twee aubergines is te veel, maar je moet toch ook een paar plakjes proeven als ze uit de frituur komen?)

Addolorata heeft hierbij geschreven: Papa, ik kan dit gewoon niet geloven! Geen wonder dat je cholesterolspiegel zo hoog is.

De paspop stond in een hoek van Pieta's zolderkamer. De jurk die ze erop had gespeld, was alleen maar een proefversie van katoen, maar Pieta wist nu al hoe hij eruit zou zien met het fijne kantwerk en de kralen en met een strik vanaf de taille – hij zou prachtig worden.

Dit vond Pieta het mooiste moment: als zowel de jurk als de toekomst van de bruid nog zoveel beloftes inhield. Later zou er misschien sprake zijn van teleurstellingen; misschien zelfs van een gebroken hart. Maar dit moment – nu de jurk niet meer was dan een vorm en alle schoonheid nog in Pieta's verbeelding verborgen lag – was het beste moment van alle.

Meestal kende Pieta de jurk al voordat ze de bruid leerde kennen. Na het eerste gesprek had ze al bijna een volledig beeld in haar hoofd van wat ze met haar rollen kant, tule en zijde kon creëren. Pas later, tijdens de eindeloze pasbeurten, zou ze ervoor zorgen dat de bruid wilde wat zij wilde. Maar Pieta deed dat altijd zo beminnelijk en zo vol overtuigingskracht dat het bruidje daarna altijd leek te denken dat een bepaalde verandering haar eigen idee was geweest. Vergeet de stoffen bloem op de heup; weg met die machinaal gestikte zoom... Ja, ja, dát is wat je wilt.

Tijdens de laatste pasbeurt – als de bruid in de Spiegelkamer staat en ze haar helpt met het aantrekken van haar schoenen en ze de sluier in haar haar doet – voelt Pieta zich altijd verdrietig. Want daarna zal ze haar creatie de wereld in sturen, en wie weet wat er van zal worden? En van de vrouw die hem draagt? Want Pieta weet heel goed dat er ergere dingen zijn dan gescheurde kant en een vieze zoom.

Maar deze jurk, de jurk op de paspop in haar zolderkamer, was anders. Deze jurk was belangrijker dan alle jurken die ze hiervoor had

gemaakt, en nog moeilijker om te laten gaan. Pieta zat in bed, met de kussens in de rug, en staarde naar de gedrapeerde stof. Dit onooglijke geval moest de trouwjurk worden van haar kleine zusje en alles eraan moest perfect zijn.

Pieta hoorde beneden een deur opengaan en voetstappen op de houten vloer. Ze vroeg zich af wie het was. Haar zuster Addolorata, te opgewonden over haar toekomst om rustig te kunnen slapen? Of hun moeder? Zij was al uren geleden naar bed gegaan, maar misschien was ze wakker geworden. Misschien had ze zich gerealiseerd dat ze vergeten was de een of andere pil te slikken waar ze tegenwoordig zo afhankelijk van was.

De voetstappen klonken zwaarder nu, en Pieta hoorde een ander geluid: het geschuif en gekletter van pannen en serviesgoed in de keukenkastjes. Dan was het dus haar vader Pepe. Hij was zo rusteloos, hij had zo'n drukke geest en zo'n onrustig lichaam dat hij nooit een hele nacht kon doorslapen. Natuurlijk was hij nu in de keuken en niet ergens anders. Elke ochtend als Pieta beneden kwam om haar eerste kop sterke, zwarte koffie te maken, lag er op de keukentafel al verse pasta te drogen of stond er een grote pan op het vuur te pruttelen met een saus van tomaten en vlees.

Alsof er niet genoeg te eten was. Er lagen bundels door hem zorgvuldig gedroogde pasta in linnen theedoeken in de keukenkast, en in de grote diepvrieskist stonden al bakken vol met zijn sauzen en soepen, keurig van een etiket voorzien door haar moeder, en toch bleef Pepe maar doorgaan.

Pieta was dol op het eten dat haar vader maakte, maar er was altijd zoveel! Ze droomde er wel eens van dat ze het grote huis waar ze met z'n allen woonden zou verlaten om op zichzelf te gaan wonen. Dan kon ze haar eigen maaltijden bereiden. Haar avondeten zou bestaan uit een eenvoudige soep van snijbiet, op smaak gebracht met een beetje bacon. In alle rust kon ze daarvan eten, in plaats van de enorme porties die haar vader opschepte met veel lawaai en ophef, zoals hij altijd alles deed.

Gapend keek Pieta nog een laatste keer naar de proefversie van de jurk. In gedachten paste ze de neklijn een beetje aan en verplaatste de

schouderbandjes. Daarna deed ze het licht uit, nestelde zich onder de dekens en was even later al in slaap.

Toen Pieta de volgende ochtend vroeg de keuken binnen kwam, zag de keuken er precies zo uit als ze had verwacht. Het ene uiteinde van de lange grenen tafel was bestrooid met bloem en bedekt met gele linten fettuccine. Het andere uiteinde lag vol dunne plakjes lasagne. In het midden was een heel klein beetje ruimte gemaakt waar Pieta's moeder Catherine een kom cornflakes en een kop thee had neergezet.

Catherine zag er bleek en vermoeid uit. Ze had haar grijze haar strak uit haar gezicht gekamd en haar gebloemde kamerjas stevig om zich heen getrokken. Ongeïnteresseerd lepelde ze haar cornflakes.

'Goedemorgen, mama. Hoe gaat het?' Pieta duwde de keukendeur open en liep meteen door naar de koffiepot.

'Gaat wel.'

'Wil je koffie?'

'Nee, nee. 's Ochtends kan ik alleen maar thee drinken, dat weet je best.' Boos wees ze naar de pasta waar de tafel vol mee lag. 'Bovendien zou ik niet weten waar je moet zitten om te ontbijten. Kijk toch eens!'

'Geef niet, hoor.' Pieta haalde haar schouders op. 'Ik wil alleen een kop koffie en een sigaret. Ik ga wel op het stoepje bij de achterdeur zitten.'

'Roken, altijd maar roken,' klaagde Catherine. 'Wanneer stop je daar nu eens mee! Je zuster rookt toch ook niet? Ik begrijp niet waarom je ermee bent begonnen.'

Het was elke ochtend hetzelfde liedje. Haar moeder was altijd als eerste wakker. Dan ging ze de krant zitten lezen en mompelde als ze slecht nieuws las terwijl de melk introk in haar cornflakes. Als Pieta beneden kwam, zat haar moeder aan de keukentafel met op elkaar gesterpe lippen alsof ze een bittere smaak in haar mond had. Vaak las Catherine een artikel voor dat haar helemaal niet beviel.

Als Addolorata de avond daarvoor tot laat in het restaurant had gewerkt, kwam ze meestal toch even naar beneden en ging naast Pieta op het stoepje zitten voor een snelle kop koffie en een stiekem trekje van

Pieta's sigaret, waarna ze weer naar bed ging om nog even te slapen.

Maar het hele huis leek pas echt wakker te worden als hun vader Pepe opstond. Als hij in een goed humeur was, kwam hij met veel ophef de keuken binnen, zette de halfleeg gegeten kom cornflakes van zijn vrouw in de gootsteen en schonk zichzelf een kop koffie in. Ondertussen riep hij dingen als: 'Goedemorgen, *ma bella* Caterina. Goedemorgen, Pieta. Zit je buiten te roken? Kom binnen en eet wat, zoals een deugdzaam meisje betaamt, voordat je naar je werk gaat.'

Als hij in een slechte bui wakker was geworden, ging het er heel anders aan toe. Dan schuifelde hij luid grommend door de keuken en kneep in de brug van zijn neus.

Vanochtend was Pieta alleen. Ze zat op het stoepje met haar kop koffie. Ze keek uit over de kleine tuin waar haar vader zijn groenten kweekte, en ze hoorde hoe haar moeder de pagina's van de krant omsloeg.

Op de achtergrond was zoals altijd het Londense verkeer te horen, maar Pieta hoorde het amper. Ze was geboren in dit grote huis van vier verdiepingen dat in een achterafstraatje van Clerkenwell stond. Ze woonde hier al haar hele leven. Wanneer ze op haar favoriete plekje zat, haar ogen halfdicht en met de ochtendzon op haar gezicht, hoorde ze alleen de geluiden die ze wilde horen: het gezang van de vogels in de bomen van het kerkhof vlakbij en het geschreeuw van de kinderen op de speelplaats. Deze tuin met de hoge muur eromheen waarvan elke centimeter in cultuur was gebracht en werd benut, was het veiligste plekje dat ze kende. Maar ze kon hier niet de hele ochtend blijven. Nog één kop koffie en nog één sigaret en dan moest ze weg. Zoals gebruikelijk zag ze op tegen de komende werkdag.

'Wat is er aan de hand? Je ziet een beetje bleek vanmorgen, Pieta.'

Snel deed ze haar ogen open. Het was Addolorata natuurlijk; ze bukte zich, pakte de sigaret uit haar hand en nam gretig een trekje.

'Niets, hoor.' Pieta schoof een stukje op zodat haar zuster naast haar kon gaan zitten. 'Ik zat gewoon wat te denken, dat is alles.'

'Je maakt je ergens zorgen over, bedoel je.'

Addolorata goot het laatste beetje koffie uit haar kopje in dat van Pieta en nam spijtig een laatste trekje van Pieta's sigaret waarna ze hem aan haar teruggaf.

Ze leken helemaal geen zusters. Addolorata was echt de dochter van haar vader: mooie rondingen, ongetemd krullend haar, ronde wangen en kleine bruine ogen. Pieta had lichtere ogen en donkerder steil haar met de pony tot op haar wenkbrauwen. Qua temperament waren ze al even verschillend, maar toch konden ze het heel goed met elkaar vinden, ook al kibbelden ze hun hele leven met elkaar.

‘Moet je vandaag werken?’ Pieta gooide haar peuk op het stenen paadje en wreef hem uit met de teen van haar slipper.

‘Hm, ja. Ik moet zelfs al vrij vroeg beginnen. Ik wil iets nieuws uitproberen. Ik zat te denken aan orecchiettepasta met broccoli en prei, gesmoord in een beetje kippenbouillon, wat magere bacon, misschien ook een beetje Spaanse peper en een paar druppels citroensap.’ Addolorata’s stem klonk bijna dromerig toen ze het gerecht beschreef. ‘Waarom kom je tijdens je lunchpauze niet even naar het restaurant, dan maak ik het voor je.’

‘Misschien. Ik kijk wel of ik tijd heb.’

‘Kom gewoon een halfuurtje langs. Hij kan toch niet verwachten dat je altijd maar doorwerkt? Zelfs hij moet begrijpen dat je moet eten.’

‘Maar vandaag komen de hele dag bruiden langs voor overleg en om te passen. Daar moet ik bij zijn.’

Addolorata rolde met haar ogen. ‘Ik begrijp echt niet waarom je dit doet. Hij pikt jouw ideeën, verwacht dat je er altijd bent en laat al het werk aan jou over.’

‘Dat weet ik wel, maar hij is nu eenmaal Nikolas Rose en dus kan hij doen wat hij wil.’

‘Neem ontslag, Pieta. Begin voor jezelf. Dat kun je best, dat weet je.’

‘Nog niet.’ Pieta schudde haar hoofd. ‘Het is te vroeg. Ik ben er nog niet klaar voor.’

‘Als je je zorgen maakt over het geld, kan papa je wel helpen.’

‘Dat weet ik, dat vertelt hij me zeker één keer per week. Hou er maar over op, oké?’ Pieta gaf haar zuster een sigaret, die ze in haar zak stopte.

Ze was amper uitgesproken toen Pieta het gekletter van pannen in de keuken hoorde en de geur van gefruite ui rook. Daarna verscheen

haar vader in de deuropening met een schaar in de hand omdat hij verse kruiden wilde knippen. Hij struikelde bijna over zijn dochters.

‘Meisjes, waarom zitten jullie hier buiten als een stelletje boerinnen? Waarom heb ik die keukenstoelen gekocht, denk je? Ga daar toch op zitten, als normale mensen. En Pieta...’ zijn stem werd hoger ‘...je moet echt ontbijten, hoor. Je móét meer eten.’

‘Geen tijd voor, papa. Sorry, ik moet naar m’n werk.’

‘Nou, kom dan vanavond niet te laat thuis. Ik ga een heerlijke lagsagne maken en ik wil dat mijn hele gezin aan tafel zit zodat we met z’n allen kunnen eten.’ Hij keek haar stralend aan en zwaaide met een bosje verse kruiden.

Pieta gaf hem een kusje op de wang. Toen ze vlug naar boven liep om als eerste te kunnen douchen, hoorde ze de klagende stem van haar moeder. ‘Altijd kookgeurtjes in dit huis, Pepe, zelfs al ’s ochtends vroeg.’

Pieta vroeg zich zoals zo vaak af waarom haar vader Italië jaren geleden had verlaten. Waarom was zo’n opgewekte, kleurrijke man als haar vader in vredesnaam verliefd geworden op zo’n uitgebluste vrouw als haar moeder? Maar ja, waarom viel een man voor een vrouw? Pieta was bijna dertig en wist dat nog steeds niet.

Lees verder in *Bella Italia*

Van Nicky Pellegrino verschenen eerder:

Caffè amore

De granaatappelboom

Villa Rosa

Olijven met oregano

Terug naar Rome

Kookschool d'Amore

Een zomer in Venetië

Dromen van Italië

Terug naar Villa Rosa

Oorspronkelijke titel: *The Italian Wedding*

First published in Great Britain in 2009 by Orion Books,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd, London

Copyright © 2009 by Nicky Pellegrino

The moral right of Nicky Pellegrino to be identified as the author of this work has
been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act of 1988

Copyright © 2009 voor deze uitgave:

Uitgeverij De Fontein (voorheen Uitgeverij De Kern), Utrecht

Vertaling: Jolanda te Lindert

Omslagontwerp: © bij Barbara

Omslagillustraties: © Shutterstock

Opmaak binnenwerk: Het vlakke land, Rotterdam

ISBN 978 90 261 5931 2

ISBN e-book 978 90 261 5932 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.